

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Illustria S. Ignatij adhus viuentis miracula. Cap. XVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

Romam ferè omnes, alius alià de causa conue-
nerint. Hi omnes ad iudicium vocati, aduer-
siorum commenta detexere, cum summa testi-
ficatione virtutis ac pietatis S. IGNATII. Præterea
literæ ciuitatum, apud quas Italiâ totâ, Patres
aliquandiu vixerant, per idem tempus allatæ,
inagnum pondus ad illustranda eorum merita,
& refellendas iniquorum calumnias attulere.
Quibus rebus adductus Urbis Præfectus, vt-
gente Summi Pontificis iussu, suâ sententiâ, S.
IGNATIUM omni non modò culpâ, sed etiam
culpæ suspitione liberauit verbis amplissimis. At
verò S. IGNATIO minimè urgente, insidiatorum
longè dissimilis fuit exitus. Michaël quidem
fraude patefacta in exilium missus: alter paulò
post iudicium, graui correptus morbo, mortuus
est: alter ad hæreticorum castra confugit, effi-
giemquæ suam pro se iudicibus cremandam,
reliquit: quartus perpetuo addictus est car-
ceri.

Eadem Diuina erga IGNATIUM beneuolen-
tia, & domesticis aliquot exemplis confirmari
potest. Erat vnus è primis S. IGNATII socijs, nec-
dum perfectâ virtutis cognitione imbutus, qui
cum solitudinis amore pellectus, & vitæ S. IG-
NATII labores, cum illius otiosa quiete, & hu-
ius pericula cum illius, vt ei videbatur tuto
perugio conferret, accipitiq; distractus ani-
mo, instituti Societatis magnitudinem expaues-
ceret, Anachoretam sanctitatis famâ celebrem,
consilij petendi causâ adire constituit. Sed vix
extra domicilium extulerat pedem, cum ei vni
obiectum est spectrum viri armati, truncibus o-
culis, stricto gladio minitantis: quo viso, cum il-
le nihilominus ad Anachoretam pergeret, ira-
tus ille ac furens, in obuium irruere visus; nec
prius insequendi finem fecit, quàm ille præcipi-
ti cursu, in S. IGNATII refugium amplexum; ob-
stupescens vbiq; in eo, quem cum pa-
uore fugientem effusè cernerent, cum tamen
quem fugeret, non videbant.

Acerbior extitit alius quidam Pater, impetu
quodam animi abreptus in S. IGNATIUM ac cõ-
tumacior: pro quo in Missâ orans sanctus Pater
instantius, & magnam vim lacrymarum pro-
fundens, clamabat ad Dominum: *Ignosce Domi-
ne, Parce Domine. Cui Dominus: Sine me, ego enim
pro te vindictam sum am, ego (nisi respiciat) vltor exi-
ssim.* Accidit autem postea, vt ille Pater in tem-
plo quodam. Sanctorum reliquias venerabun-
dus intueretur, & inter beatissima ossa quasi
hominis aspectum videret; truci vultu, flagel-
lum intentantis, nisi IGNATIO pateret. Eo viso,
quanquam homo tumorem compressit, ani-
mosque submisit, multis tamen postea magni-
fiquæ molestis affectus est, vt verissimum fuisse
constaret, quod S. IGNATIO fuerat à Deo signi-
ficatum.

CAPVT DECIMVMSEXTVM.

*Illustria S. Ignatij adhuc viuientis mira-
cula.*

Quamuis probatio sanctitatis non sit signa fa-
cere, vt ait S. Gregorius Papa, hinc S. Ioan-
nes Baptista ad eò Diuini oraculis ob vitæ san-
ctimoniam celebratus, nullum viuens fecisse si-
gnum in sancto Euangelio asseritur: quia tamè
vulgi opinio miracula à Sanctis exigit, eaque
authore S. Bernardo, etsi merita non sint, sunt
tamen signa meritòrum; IGNATII sanctitas, &
hoc miraculorum nitore non caruit. Et qui dem
in Processibus pro eius Canonizatione confe-
ctis, supra quæcenta miracula ab eo edita, multo-
rum iuratorum testium concordia, & graui asse-
ratione confirmata narrantur.

Hic aliqua præter alia mira supra non vno in
loco commemorata; quæ viuenti S. IGNATIO
contigerunt, recensenda sunt:

Barcinone Lyssani duo fratres de patrimo-
nio diu litigauerant. Ac denique is, qui causa
cecidit, præ nimio dolore ad vltimam despera-
tionem redactus, è cubiculi trabe, laqueo sibi
vitam ademit. Id simul atque IGNATIUS audi-
uit, confestim aduolat, pendente ex infelici ti-
gillo funem præcidit, mortuum collocati iubet
in lectulo. Dein seorsum nixus genibus, pro sa-
lute ipsius Deum orare non sine lacrymis in-
stitit. Res mira: deprecate S. IGNATIO, tunc Græ-
maticæ operam dante, cunctis qui aderant in
lectulum obuertis & expectatione suspensis,
mortuus repente ad vitam redijt, vocisque vsu
eatenus duntaxat recipit; quoad vocato Sa-
cerdoti, peccata ritè confessus, ac demum ex-
piatus; animam è Tartari faucibus ereptam,
Domino reddidit.

Bastidam quendam, epileptico seu comitiali
morbo, à multis annis laborantem, sublati in
celum oculis ac precibus, extemplo sanauit.

Multos Energumenos, crucis signo sæpè à
dæmonibus liberauit.

Fæminam Phylis prope ad interitum dedu-
ctam, sanitati restituit.

Simonem Rodericum morti proximum, pio
complexu, à morbo liberum reddidit.

Ioanni Baptistæ coco, manum vsolatam &
prorsus ad manualia opera inutilem, sub nocte
redditam; sus precibus integram & sanam se-
quenti die restituit.

Cum æger redijisset in Patriam, febrique
quotidianâ laborans, conciones ad populum
patentibus in campis (quod populi frequentia
templa non caperent) sæpè haberet, quamuis
vocem contendere ob imbecillitatem nequi-
ret, singula tamen concionantis verba, trecen-
torum amplius interuallo passuum, ab omni-
bus

bus exaudiebantur & intelligebantur percommodè.

Alexandrum Petronium, in obscuro, ob clausas fenestras ac portam, & tenebricoso cubiculo iacentem inuisens, illum suæ faciei supernaturali splendore illustravit, atque sanavit.

Eleutherium Pontanum per duos annos, & eò amplius, grauisimis quibusdam à diabolo tentationibus oppugnatum, suo aspectu & sermone penitus ab illis liberavit. *Ego istud, inquit in re simili S. Bernardus, suscitata miracula mortua censeo preferendum, quòd exterior quidem ibi, hic verò interior reuixit homo.*

Cùm Lauretanum Collegium grauisimè infestaretur à dæmonibus, in varijs humanis belluinisque formis sese spectandos obijcientibus, & adhibiti vilitati exorcismi, aliaque his adhiberi solita, terrores illos nequaquam depellerent. Rector Collegij per epistolam ad sacrificia & preces IGNATII confugit. Ille re cognita, suis precibus & epistolâ confestim non modò in præsens, verùm etiam in posterum Collegium ab illis dæmonum terriulamentis liberum reddidit.

Mulieris arido & emortuo brachio vitam & motum reddidere panni sancti IGNATII piè ab ea abluti.

Iudæum quendam Isaac furenti & obstinato animo Christiana Sacra respicientem, cum ab alijs neque blanditijs, neque vllâ alia ratione ad sanam mentem reuocari posset, adductum ad se S. IGNATIUS, his tantùm tribus verbis prolatis: *Mane nobiscum Isaac,* repenti placauit, atque ad Baptisimum perduxit.

Vir quidam insignis, cum turbulentior esset, quam vt eum diutius ferri oporteret, eiusque animum S. IGNATIUS blandis sanate monitis non posset, ad extremum oratione conuersa, Diuinam testatus iustitiam, accælestis iræ minas intentans, tantum ardorem spiritus præ se tulit, ipsi vt parietes rectaque non dubio motu nutare & concuti viderentur. Quo terrore percussis qui aderant, illico procumbentes, Dei pacem precibus ac votis exposcere. Ipse verò qui accusabatur, exanimis ad pedes S. IGNATII sese confestim abiecit ac supplex confusa voce, culpæ veniam petijt, sequè posthac in officio fore pollicitus est.

P. Leonardum Kesselium Coloniae manentem, magnum inceserat desiderium videndi sanctum IGNATIUM Romæ tunc existentem, plus 300. milliarijs inde distantem. Cùm ergo à sancto Patre petijisset per literas sibi vt Romam pedibus ire liceret, respondit S. IGNATIUS, eius præsentiam Coloniae propter aliorum vtilitatem necessariam esse. Præterea ne de statione decederet, posse Deum aliâ ratione sui videndi copiam dare, sine tam longi itineris laboribus. Igitur die quadam P. Leonardo vigilanti,

viuus adhuc & spirans S. IGNATIUS apparuit, cum eoque diu differuit, miroque gaudio eum perfudit.

Sæpè morbo oppressus sanctus Pater, si quis nodus existeret, ad quem expediendum virtute illius esset ac prudentiâ opus, statim quodammodo conualecebat, & animo corpus regente, sanus fortisque videbatur. Ex quo illud iam domesticis tritum erat, quoties ex morbo decumberet, optandum esse, vt aliquid eiusmodi existeret, ad quod explicandum IGNATIUS è lecto surgere & morbum depellere cogetur.

CAPVT DECIMVMSEPTIMVM.

Varia miracula à S. Ignatio post mortem edita.

IN Processibus pro Canonizatione sancti IGNATII, primùm autoritate Ordinatum, deinde Sedis Apostolicæ, confectis, plura quam ducenta recensentur miracula S. IGNATII meritis & interuentu, post mortem patrata. Sunt præterea & alia quam plurima, non minus vera cæteris, necdum in tabulas publicas relata (quia priora pro Canonizationis negotio, fuerit sufficientissima) grauisimis tamen testimonijs, hominum omni exceptione maiorum, confirmata, typisque & Romæ, & in alijs Italæ locis, & in Hispania, & in Germania, & alibi cum approbatione eorum, quorum intererat, vulgarata. Hoc loco aliqua tantùm in medium adferat libuit, quia multa, ob promissam compendij breuitatem, non licet.

Cùm S. IGNATII defuncti corpus, exequiarum causa, iaceret in feretro, Bernardina Romana, filiam strumis iam diu laborantem quam arte nullâ medici sanare valuerant, ad osculandas mortui manus admoventer vehementer optabat, certam ex eo contactu filiz valetudinem sibi pollicita: sed cum præ turba, impetu sæpè capto, puella nunquam ad sacrum corpus accedere potuisset, mater ex sancti IGNATII vestimentis frustulum adepta, simul atque collo filiz alligauit, morbus euanuit.

P. Nicolaus Bobadilla longâ febrî diu vexatus, qua, cum in lectulo B. Patris recubisset, illico liberatus est.

Minorissæ matrona nobilis tres ipsas horas ante partum nullas viuentis in vtero prolis, motiones experta, factum mortuum effuderat, cuius cum infelicem exitum deplorarent antantes, maximè quòd sacris Baptismi aquis, tinctus non esset, tandem obtetrix, elapsa semihorâ post partum, præferendo spiritu S. IGNATII opè implorat. Vix preces exorsio fuerat, cum proles liuida iam & subnigra reuixit.

Infantem mulieris Indæ filium mortuum S. IGNA.